

PRILOGA

ZVONČKU

JOS. VANDOT:

Zakaj se mamica ni vrnila?

(Dalje.)

II.

epe sanje je Ana sanjala tretjo noč. Po polju je hodila, in škranček ji je sedel na rami. Lepo sta govorila o tem in onem in dobro jima je bilo pri srcu. Pa se mu je nasmejela Ana in mu je dejala:

„Lepo poješ, škranček, lepo, da se sliši čez vse naše polje. Kaj te je naučil Kofedrunov Revček, ko je vmajil piščalko, pa je sedel sredi polja v travo? Lepo

ti je zapiskal, in ti si se naučil tiste pesmi.“

„Posmejal se je škranček in je odgovoril: „Oj, ne, Ana! Pač piska Revček lepo pesem; a tista pesem je žalostna. Veš, v črnem lesu me je naučil peti Palček-samotarček. Sam sedi na zeleni travi in prepeva, od jutra do mraka prepeva Palček-samotarček. Pa me je naučil ...“

Čudila se je Ana temu, pa se je prebudila. Že je pospravljala po izbi Štebetova mati, in Ana ji je zaklicala veselo:

„Oj, lepe sanje sem imela, mati! Pa zato se vrne mamica danes, in tudi oče se vrne ...“

Hitela je Ana na trato. Utrgala je belo marjetico in je hitro pulila list za lističem: „Vrne se ... ne vrne se ...“

„Vrne se“, ji je povedal zadnji listič. Izpustila je marjetico na tla in je tlesknila z rokami. Potem pa je hitela naravnost v hišo, pa je pripovedovala Štebetovi materi:

„Oj, vprašala sem marjetico, pa mi je povedala, da se vrne. Prav lepo mi je povedala ... Veste, Štebetova mati, mamica in oče se vrmeta — še danes se vrmeta ...“

Vsa vesela je bila mala Ana. Vrtela se je po veži in je skakala od veselja. A ni se smehljala Štebetova mati, ampak je bila žalostna in je žalostno gledala malo, radostno deklico.

„Oj, da bi vedela sirota!“ je vzdihnila. „A dobro ji, da ne sluti ničesar . . .“

„Povejte mi, mati, ali bo punčka lepa?“ je vprašala Ana hipoma. „Ali bo imela belo ali pisano krilce? Veste, jaz bi imela rajše pisano.“

„Lepa bo punčka, lepa,“ je odgovorila Štebetova mati. „Pisano krilce bo imela in v laseh modro pentlo. Kakršno si želiš, ravno taka pa bo.“

„Mhm,“ je dejala Ana in je stopila na prag. Zvabila je k sebi belo putko. Ujela jo je in sedla potem na prag. Gladila je putko po mehkiem perju, pa ji je govorila:

„Veš, putka, da te božam danes zadnjikrat? Nič več te ne bom imela rada, nič več, ker nisi pridna. Svojo punčko bom imela rada. Mamica mi jo prinese danes iz mesta, in imela bo pisano krilce, v laseh pa modro pentlo . . . Rada jo bom imela, a tebe ne bom pogledala več. Pa zakaj nisi pridna, ti putka putkasta?“

S prstom je udarila Ana putko po grebenu. Zakokodakala je putka in se je izvila iz deklčinih rok. Odrzela je preko dvorišča, in Ana se je smejala veselo za njo. — Takrat pa je prišel počasi izza vogala Kofedrunov Revček. Deklica mu je hitela naproti in se je prijela njegovega suknjiča.

„Dobro jutro, Kofedrunov Revček,“ je zaklicala Ana. „Ali veste, da se vrne danes mamica? In tudi oče se vrne. Povedala mi je tako marjetica. . .“

„Prav; prav,“ je odgovarjal Kofedrunov Revček. Gladil je malo deklico po laseh in ji je govoril: „No, če ti je povedala tako marjetica, pa se gotovo vrmeta. Kar vesela bodi, ti ubožica.“

Hotela je Ana še veliko kramljati z Revčkom. A takrat se je začulo drdranje voza, ki je prihajalo vedno bliže. Kmalu so zavili konji mimo vogala; prikazal se je voz in na vozu sta sedeli dve osebi. Pogledala je Ana tja in je zaklicala veselo: „Oj, oče! Oj, mamica!“

Pohitela je vozu naproti, in konji so se ustavili. Res — z voza so stopili oče; a druga oseba ni bila mamica. Gledala jo je Ana, dolgo jo je gledala in nazadnje jo je spoznala. Bila je teta Marijana. Da, teta je prišla; a ni prišla mamica, Anico je minulo veliko veselje; prišla je očeta za roko in ga vprašala:

„Pa zakaj niste pripeljali mamice? Oj, tako sem vas prosila, ko ste odhajali! Obljubili ste mi — pa je niste pripeljali . . .“

Ničesar ni oče rekel. Samo božal je Ano po laseh, pa molčal je. Takrat pa je pristopila teta Marijana in je prišla Ano za roko. Lepo se ji je smehljala, pa je še lepše govorila:

„Oj, Anica, kako si zrasla! No, pa ne bodi žalostna, ker nismo pripeljali mamice. Veš, tam daleč v mestu je zdaj, pa ji je dobro — boljše kakor nam . . . Rekla je, da bodi pridna; potem jo pa kmalu vidiš. — Glej, to-le punčko ti pošilja; obljubila ti jo je, ko je šla od tebe. Pogledaj no, kako je lepa!“

Res, krasna je bila punčka. Ravno take si je bila želela Ana. Glej, pa jo je prinesla teta Marijana iz daljnega mesta. Pisano krilce ima in na glavi med kodrastimi lasmi modro pentlo. Joj, kako se je je razveselila mala Ana! Kar nagledati se je ni mogla. Sedla je na prag in je kramljala s svojo drago in ljubo punčko . . . Vesel in krasen je bil tisti dan za Ano. Le tega ni mogla razumeti, zakaj je oče tako žalosten. Po izbi je hodil gorindol in gledal v tla. Le malo je govoril, a nasmehnil se ni.

Proti večeru je pa teta Marijana odšla. Dolgo je gledala Ana v tisti kraj, kjer je izginil voz. Pa solnce je zašlo, in mrak je jel polegati na zemljo. Ana se je pokrižala in odšla spat. Pa je prišel k nji zlati sen. Kakor lahko-krili angel se je spustil na zemljo in je stopil v Skalarjevo hišo. Naravnost k Anini postelji je stopil. In takrat je videla Ana mamico. Oblečena je bila v belo, dolgo oblačilo in krog glave je imela venec belih marjetic. Smehljala se je mamica, in oči so ji bile tako prijazne! Razveselila se je Anica in je zaklicala:

„O, mamica, kaj ste prišli? Tako dolgo sem morala čakati na vas in tako hudo mi je bilo! Oj, da ste prišli, mamica! Oj, da ste prišli!“

Tako je zaklicala Ana in je jokala od samega srčnega veselja. Oklenila se je mamice okrog vratu in je stiskala obrazek k bledemu licu drage mamice. Samo da je prišla mamica, samo da je prišla! Pa je pozabljena vsa žalost, in tudi vsa bridkost je pozabljena.

Stiskala se je Ana k mamici in je govorila neprenehoma. Zlatè besede je govorila in je bila vesela in srečna. A mamica ni izpregovorila besedice; smehljala se je samo, pa molčala je. — Naposled pa je prijela Ano in jo položila rahlo na posteljo. S prstom je pokazala proti nebu in potem je izginila kar hipoma.

Ana je zajokala in zaklicala: „Kam greste, mamica? — Oj, ostanite pri meni, ostanite!“

Klicala je Ana na glas — in takrat se je prebudila. Sedela je na postelji, kraj nje je pa stal oče. Na mizi je gorela luč, in pozno ponoči je že bilo.

„Mamica so bili pri meni,“ je pripovedovala Ana očetu. „Tako lepi so bili, pa so se mi smehjali.“

„Sanjalo se ti je, Ana, sanjalo,“ je menil oče. „Le mirno lezi nazaj, pa zasp!“

„Ne, oče, ni se mi sanjalo,“ je trdila Ana. „Resnično so bili mamica pri meni. Pokazali so mi s prstom proti nebesom, pa so izginili . . .“

A oče ji je pravil, da je samo sanjala. Sedel je k postelji in pripovedoval o kraju, kjer je zdaj mamica. Toliko lepih cipres zeleni tam! Krogin-krog pa dehte najlepše rože. Glavice sklanjajo v prijaznem vetru in si pripovedujejo lepe pripovedke. Metulji letajo tam, in tudi škrjančki pojejo tam lepe pesmi.

Poslušala je Ana, in potem je prišel k nji spet spanec. Zaprla je oči in je sladko zaspala. Na mizi je pričela pojemati luč, in vedno bolj se je mračilo

po sobi. A oče je še vedno slonel kraj postelje, kjer je spala njegova edina, zlata hčerka ...

Minevali so dnevi. Ana je hodila še vedno v zgodnjih jutrih na zeleno trato povpraševat marjetice, kdaj se vrne mamica. A zaman. Vedno in vedno so ji pravile marjetice, da se mamica ne vrne. Zato pa je postajala mala deklica vedno bolj otožna. Na trati je sedela dolgo, dolgo in je strmela daleč dol v ravnine, da bi zagledala tisto veliko mesto, kjer je zdaj mamica. A gledala je zaman. Nikjer ni zagledala mesta. Le sto in sto stezaj je peljalo tja dol — nekam daleč, kjer je ležala vedno megla. Oj, da bi znala Ana za pravo stezo, pa bi stopila sama na njo in bi pohitela v daljno mesto k zlati mamici. O, da bi znala!

Dannadan je povpraševala očeta, kdaj se vrne mamica. A vedno in vedno ji je odgovarjal oče, da se vrne mamica. — A Ana je čakala zaman, in dnevi so minevali. Nič več je ni veselila lepa punčka. V kotu je ležala uboga punčka, a Ana je ni pogledala več. Sama je hodila na trato in gledala na bele steze, če se že vrača mamica. A steze so bile prazne, in nihče ni prihajal po njih.

Takrat pa je sklenila Ana, da pojde sama v mesto in poišče mamico. Vse ji potoži. Potoži ji, kako ji je hudo, ker ne pride toliko časa. Pa se bo mamica nasmehnila in se vrne z njo domov. Veselje bo zopet doma in radost. Nikoli več ne odide mamica; doma bo in se bo smehljala prijazno mali Ani.

Razveselila se je Ana te misli. Tlesknila je z rokami, pa je dejala sama sebi.

„Pojdem — sama pojdem v mesto ... Mamico poiščem, in potem bo veselje in radost doma ...“

(Konec.)

IVO TROŠT:

Med Zulukafri.

apetan Majič je na svojem potovanju videl slone tudi v južni in jugovzhodni Afriki. Ko je njihova oklopnica počivala v pristanišču Port Durbanu na vztočni obali Afrike, je odšla drzna družba radovednih lovcev pogledat v notranjost dežele, obiskat slone in ljudi.

Narod, ki biva tod, je v vsi Afriki poleg Arabcev zlasti Beduinov najmočnejši, a tudi najbolj divji — rod Zulukafrov. Beseda Zuli (izgovori Sulu) pomenja ime rodu, a beseda Kafir označuje v arabščini nevernika. Ker so Arabci kot bližnji sosedje prej poznali neverni rod Sulu, so ga nazvali: Sulu ali Zulukafre. To označbo so